

Pred piatimi mesiacmi, 19. februára 2014

„Dávaj si pozor, Jamal, na útese je tráva mokrá, môžeš sa pošmyknúť.“

André Jozwiak, majiteľ *Sirény*, si vzápätí svoje varovanie vyčítal. Mal na sebe trenčkot a stál pred dvermi svojho hotela – reštaurácie. Ortuť v teplomere zavesenom nad jedálnym lístkom sotva vystupovala nad modrú čiaru označujúcu nulu. Úplné bezvetrie. Zdalo sa, že veterník v tvare plachetnice, pripivnený na hrade fasády, v noci pokryl srieň.

André Jozwiak pozoroval, ako na pláži oproti svitá, a na autách zaparkovaných pred kasínom zbadal jemnú vrstvu námrazy, hľadel na oblé kamene tisnúce sa k sebe ako zimomravé vajcia, ktoré tu zanechal obrovský vták, na slnko s námahou sa predierajúce ponad more spoza nehybného útesu v Picardii sto kilometrov odtiaľ.

Jamal sa vzdaloval svižnými krokmi. André hľadel, ako prechádza okolo kasína a pokračuje hore po ulici Jean-Hélie. Hotelier si dúchol do dlaní, aby sa zohrial. O chvíľu bude podávať raňajky tým niekoľkým hosťom, ktorí sa rozhodli stráviť zimné prázdniny oproti kanálu La Manche. Spočiatku sa mu

zdalo čudné, že tento mladý postihnutý farebný chlapec každé ráno vyrazí na turistickú cestičku, jednu nohu má svalnatú a druhú, protézu z karbónu, upevnenú v teniske. Teraz pociťoval k tomu chlapcovi skutočnú nehu. V Jamalovom veku, keď nemal ešte tridsať, André každú nedeľu ráno urobil na bicykli na trase Yport-Yvetot-Yport sto kilometrov za tri hodiny celkom sám. A tak celkom chápal, že sa chalanovi z Paríža s takou nohou chce za prvých slnečných lúčov poťiť v údolí.

Jamalov tiež sa mihol na rohu schodiska stúpajúceho k útesom a vzápätí zmizol za kontajnermi pri kasíne. Majiteľ *Sirény* urobil zopár krokov a zapálil si winstonku. Nebol v Yporte jediný, kto sa rozhodol vzdorovať chladu, v diaľke na mokrom piesku sa črtali dve postavičky. Stará pani držala na nekonečne dlhej vôdzke malého smiešneho psa, sortu, ktorá by mohla fungovať aj na diaľkové ovládanie a takého domýšľavého, že hysterickým štekotom útočil na čajky. O dvesto metrov ďalej nehybne stál na brehu mora pomerne vysoký muž s rukami vo vreckách ošúchanej koženej hnedej vesty a provokačne hľadel na vlny, akoby chystal pomstu celému horizontu.

André vyplul ohorok a vrátil sa do hotela. Nechcel, aby ho uvideli zarasteného, ledabolo oblečeného a strapatého ako prehistorického muža vychádzajúceho z jaskyne, ktorú pani Cromagnonová opustila už dávno.

Jamal Salaoui sa s rytmickou pravidelnosťou driapal na najvyšší útes v Európe. Stodvadsať metrov. Za poslednými vilkami sa cesta zúžila na turistickú cestičku. Otvárala sa odtiaľ panoráma na Etretat vzdialený desať kilometrov. Jamal zbadal na konci pláže dve postavy, starú pani s malým psom a muža hľadiaceho na more. Vtom sa na útese zjavili tri čajky, pravdepodobne vyrušené prenikavým štekotom, skrížili mu cestu a potom odleteli o desať metrov vyššie.

Prvé, čo si Jamal všimol, len čo minul tabuľu označujúcu táborisko Le Rivage, bol červený šál. Visel na ohradení poľa, akoby signalizoval nebezpečenstvo. To si v prvej chvíli Jamal pomyslel.

Nebezpečenstvo.

Znamenie zosunu pôdy, záplavy, mŕtve zviera.

Myšlienku vzápätí zavrhol. Veď je to len šál, ktorý stratil nejaký okoloidúci, zakvačený o ostnatý drôt, kam ho zavial morský vietor.

Zaváhal, či má prerušiť rytmus behu, obracal hlavu smerom k povievajúcemu kusu látky a nechýbalo veľa, bol by pokračoval ďalej. Všetko by sa potom bolo zvrtilo iným smerom.

Jamal však spomalil a zastal.

Šál vyzeral nový. Svietil sýtočervenou farbou. Jamal sa ho dotkol a pozrel na značku.

Kašmír. Výrobca Burberry... Ten kúsok látky stál hotový majetok! Jamal pozorne sňal šál z ohrady a pomyslel si, že ho zanesie do *Sirény*. André Jozwiak pozná v Yporte každého, vedel by, keby ho niekto stratil. Inak si ho Jamal nechá. Pohladil látku a pokračoval v behu. Keď sa vráti domov, asi ho nebude nosiť na bežeckom odevu. Kašmír za päťsto frankov stojí za to, aby ho niekto odkráľoval! Isto však nájde v štvrti milé dievča, ktoré si ho rado ovinie okolo krku.

Pri bunkri po jeho pravici zo desať oviec obrátilo k nemu hlavy. Čakali, kým tráva vyschne, s rovnako neprítomným pohľadom ako makajúci hlupáci napoludnie pred mikrovlnkami.

Rovno za bunkrom zbadal Jamal dievča.

Okamžite odhadol vzdialenosť medzi ňou a strminou. Ani nie meter! Dievča stálo na kraji kolmého, viac ako stometrového zrázu! Hlavou mu zavírali šialené myšlienky. Podvedome si uvedomil ďalšie hrozby, strmý zráz, srieň na tráve: to dievča, keď sa vydiapalo až sem, riskovalo väčšmi, ako keby stálo v najvyššom okne tridsaťposchodovej budovy.

„Slečna, ste v poriadku?“

Jamalove slová odleteli do prázdna. Nijaká odpoveď.

Jamal bol od dievčaťa asi na päťdesiat metrov.

Napriek poriadnemu chladu mala na sebe len voľné červené šaty roztrhnuté na dvoje, jeden zdrap povieval od pása dole po stehnách, druhý upevnený na krku odhaľoval oblúček podprsenky červenej farby.

Dievčina sa drkotala od zimy.

Krásavica. No Jamal v nej v tej chvíli nevidel nič erotické. Prekvapovala, dojímala, vzbudzovala sústrasť, ale nijaká sexuálna príťažlivosť. Keď si na to neskôr spomínal, aby pochopil, najlepším prirovnaním bolo rozšklbané umelecké dielo. Svätokrádež, neospravedlniteľné pohrdanie krásou.

„Slečna, ste v poriadku?“

Obrátila sa k nemu. Podišiel bližšie. Tráva mu siahala do pol lýtok a myslou mu bleslo, či si dievča všimlo protézu na ľavej nohe. Teraz stál oproti nej. Desať metrov. Dievča cúvlo k priepasti chrbtom do prázdna.

Asi plakala, ale studnička už vyschla. Šminky na tvári sa jej roztiekli aj uschli. Jamal len ťažko ovládal protichodné myšlienky, ktoré mu bežali hlavou.

Nebezpečenstvo.

Súrna pomoc.

A najmä emócie. Pocit, čo ho zaplavil. V živote nevidel takú krásnu ženu. Navždy sa mu vryje do pamäti dokonale oválny obličaj vrúbený kaskádou čiernych vlasov, uhľovočierne oči, belostná pokožka, výrazne klenuté obočie a pery ako zranenie spôsobené prstom namočeným do krvi a potu. Neskôr sa pokúšal zistiť, či tento dojem vyvolalo prekvapenie, nečakaná situácia, zúfalstvo neznámej, nutkanie podať jej ruku, ale odpoveď nenašiel.

„Slečna...“

Jamal vystrel ruku.

„Nepribližujte sa,“ povedalo dievča.

Bola to skôr prosba ako príkaz. V zreničkách uhľovočier-
nych očí akoby pohasli plamienky.

„Dobre, dobre,“ zajachtal Jamal. „V poriadku. Nehýbte sa,
máme čas.“

Jamal zablúdil očami po necudnom oblečení. Predstavil si,
že dievča vyšlo z kasína o sto metrov nižšie. Večer sa hala Sea
View menila na diskotéku.

Odchod z baru, ktorý sa skončil zle? Vysoké, štíhle sexy
dievča iste vzbudilo žiadostivosť. Krčmy boli plné chalanov,
ktorí tam prišli, len aby pokukávali po kráskach večera.

Jamal čo najpokojnejším hlasom povedal: „Pomaly podí-
dem bližšie a podám vám ruku.“

Dievča po prvý raz sklonilo oči a pohľad jej na chvíľu
utkvel na protéze. Nedokázala skryť prekvapenie, ale vzápä-
tí sa ovládla.

„Ak spravíte čo len krok, skočím...“

„Ok, ok, nehýbem sa...“

Jamal zmeravel, ba priam ani nedýchal. Iba oči sledova-
li dievča, ktoré sa zjavilo nevedno odkiaľ na desať krokov od
neho, a oranžové svitanie ďaleko na horizonte.

Opití chalani, ktorí si pasú oči pri pohľade na vlnenie bo-
kov kráľovnej parketu, pomyslel si Jamal. A medzi nimi jeden
chorý, možno aj viacerí, dostatočne zvrátení, aby dievča pri
odchode sledovali. Zahnali do úzkych. Znásilnili.

„Niekto... niekto vám ublížil?“

Oči ako uhlíky zaplavili ľadové slzy.

„Vy... to vy nemôžete pochopiť. Chodte si svojou cestou.
Odíďte! Rýchlo!“

Nápad...

Jamal ju objal okolo krku. Pomaly. Nie však dosť silno.
Dievča cúvlo, jednou nohou už nad priepasťou.

Jamal znehybnel. To dievča bolo ako vystrašené vrabča
ulapené do dlane. Vtáča, čo vypadlo z hniezda, neschopné
letu.

„Slečna, ani sa nepohnem. Len vám podám šál. Držím ho za opačný koniec. Chyťte sa ho. A sama sa rozhodnite.“

Dievča v momente prekvapenia zaváhalo. Jamal to využil a hodil jej koniec kašmírového šálu. Od mladšej samovrahyne ho delili sotva dva metre.

Šál jej padol k nohám.

Opatrne sa nahla, ostýchavo si privinula zdrap šiat na odhalené prsia, narovнала sa a šál, ktorý jej ponúkol Jamal, držala v ruke.

„Pomaly,“ riekol Jamal. „Potiahnem látku a oviniem si ju okolo rúk. Pritiahnem vás k sebe asi tak na dva metre, len dva metre od priepasti.“

Dievčina silnejšie zovrela látku.

Jamal to pochopil tak, že vyhral, že spravil, čo bolo treba, šál hodil ako námorník hádže topiacemu sa záchranný pás a pomaly, centimeter po centimetri ho opatrne, aby nepretrhol lano, vyťahuje na hladinu.

„Pomaličky,“ opakoval. „Poďte ku mne.“

Na sekundu si pomyslel, že stretol najkrajšie dievča na svete a práve jej zachraňuje život.

Ten kratučký moment stačil, že sa nesústredil.

Dievča náhle potiahlo za šál. Jamal očakával reakciu, ale nie takúto. Prudké rýchle myknutie.

Šál sa mu vykĺzol z ruky.

Čo bolo ďalej, netrvalo ani sekundu.

Na pohľad dievčaťa nikdy nezabudne, bol to pohľad spoza okna odchádzajúceho vlaku. Osudový pohľad.

„Niéééé!“ zareval Jamal.

Posledné, čo uvidel, bol červený kašmírový šál povievajúci v prstoch dievčaťa. Vzápätí zmizla v prázdnote.

Jamalov život tiež, len o tom ešte nevedel.